

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 13 Φλεβάρη 1921

ΑΡΙΘ. 723 (ΦΥΛ. 7)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δύο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).

Δ. ΓΑΡΗΣ: Γιά τὴν ἱστορία.

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ ΠΩΡΗ: Τ' ἀμολόγητο.

ΠΑΡΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Πολεμικὲς εἰκόνες;
Σύντροφοι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ: Τῆς ἀγάπης.

ΒΙΒΗ ΣΚΟΥΡΑ: Ὁ θάνατος τῆς Σαντρίνας.

ΒΕΓΓΑΣ: Στὸν Κωστή Παλαμά.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ: Σαίρω (Β').

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ: Ἐπιγράμματα.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία.—Ξένη φιλολογία.—Γιά τὰ παιδιὰ καὶ τραγούδια.—Βαρβαροπάζαρο. Ξένα βιβλία.—Ξένα περιοδικά.—Σοσιαλιστικὴ ἔνωση φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν.—Χωρὶς γραμματικὸ σημεῖο.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-2-

Β'

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ

O mente, che scrvesti ci o ch'io vidi
Dante Inf. II 3 (2)

Ἐφυγε.

Δὲ θάσπαζα νὰ κατεβῶ στὴν Πόλη νὰ διῶ μὲ τὰ μάτια μου τὸ θαύρο ποὺ τὴν ἐπαιρνε.

Μὰ καὶ τί νὰ κατεβῶ καὶ τί νὰ διῶ καὶ τί θγαίνει;

Ἐμεῖς ἐδῶ οἱ γέροι στὴν Πόλη — καὶ μάλιστα σὺ Μπογάζι, — φαίνεται πὼς ἀργοῦμε κάποιες νὰ γεράσουμε. Τὰ χρόνια ἐρχόνται, ἡ νύχτα πλακώνει τίποτα! Κρυμμένη στὰ στήθια μας, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς νιότης μας, καμιά τοῦ ἡλίου ἀπαχτιδιά, προσμένει λίγο νὰ φέξῃ καὶ μᾶς ἀνάθει ἀμέσως.

Ἔτσι ἴσαθα καὶ γώ, σὰν ἔλαμπε ἄσφρα μποροῦν ὅτι μὲν ἡ πρώτη μου ἀγάπη, πὲς ἡ πρώτη μου ἀδελφὴ. Μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά, πῆγαινα, γύριζα, ἔκλαιγα, γελοῦσα, θύμωνα, ἐννιωθα μέσα μου σὰν παλληκάρη.

Πέρασε τώρα τὸ φῶς, πέρασε καὶ πάει. Χάθηκε γιὰ πάντα. Καὶ κρυώνω. Ξανάγινα οσοῖς γέρος. Ἀχ! νὰ γέραζε σιτῆθαι καὶ ἀπὸ μέσα τὸ κεφάλι! Ὁ νοῦς, ὁ νοῦς μας εἶναι ποὺ πάντα δουλέβει.

Τί δυστύχημα μοναδικὸ ποὺ εἶναι τὸ δικό μου! Τριάντα χρόνια νὰ θαρρῶς πὼς πῆγε τοῦ κάκου ἡ ζωὴ σου, γιατί δὲ σ' ἀγαποῦσε κείνη ποὺ ἀγάπησες, ὅποτε νὰ καταλάβῃς πὼς σ' ἀγάπησε καὶ ἀφτὴ, πὼς κ' ἡ ζωὴ τῆς κ' ἡ ζωὴ σου ἔπρεπε νὰ πάρουνε ἄλλο δρόμο — καὶ τίποτα, τίποτα πιά νὰ μὴν μπορῶς!

Ὁ νοῦς, ὁ νοῦς μας εἶναι ποὺ πάντα δουλέβει, ὅν κ' ἔσθῃς ἡ καρδιά. Μὰ τοῦ κάκου δουλέβει καὶ ἀφτὸς. Παρηγοριά τέτοιος καημὸς δὲν ἔχει.

Πρέπει νὰ τὰ ξαναδιαβάσω.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ φάνηκε ἡ Ὀλivia, ποὺ

τὴν εἶδα, τὸν Κωστή μου συλλογίστηκα. Τὴν ἀγάπη του καὶ σήμερις ἀκόμη συλλογιῶμαι. Ἡ ἀγάπη του κ' ἡ δική μου μαζί, δὲν ξαίρω πὼς, ἀνασηκώθηκαν ἀπὸ τὸν τάφο τους κ' οἱ δύο, τὴν ἴδια ὥρα.

Ὁ κακόμοιρος, ὁ καλόμενος ὁ Κωστής!

Δὲν τολμῶ νὰ τ' ἀγγίξω, νὰ τὰ πιᾶσω δὲν τολμῶ τὰ γράμματα ἐκεῖνα τὰ ἱερὰ. Δὲν τολμῶ νὰ νοῖξω τὸ στήθος, στὰ χέρια μου νὰ τὰ πιᾶσω.

Τί κυρινοσμένο ποὺ εἶναι τὸ χαρτί! Κι ὅσο-σο, πὼς ἀσπράφτει ἀθάνατα ἡ ψυχὴ ποὺ χάραξε τέτοια λόγια, ἐπειδὴ τὰ χάραξε ἡ ψυχὴ τῆς, Ἐκείνης.

Πρέπει νὰ τὰ ξαναδιαβάσω.

Ἀπὸ τὸ καλαμάρι τῆς μέσας, τοῦτο ἐδῶ, ποὺ μοῦ ἔχει ἐμένα ὁ Κωστής μου ἀφημένο μαζί μὲ τὰ γράμματα τῆς, λὲς κ' ἔβγαине φλόγα, φλόγα ποὺ, πέθανε δὲν πέθανε ἡ Μύρση, ἄνεμος κανέναν δὲ θὰ βρεθῇ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴ σῇσῃ.

ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Γράφει ὁ πλίκος ἀπ' ἔξω. «Νὰ τ' ἀνοίξῃς σὰ θὰ εἶσαι μέσα σὺ θαγόνω».

«Κωστή, φίλε μου ἐὼν παρὰ τοῦτά μου, ἀγαπημέ-νε, ἐὼν ποὺ γιὰ τὸ μισέμό σου τόσα καὶ τόσα δάκρυα θὰ χύσω, ἕνα λόγο σήμερα μονάχα θὰ σοῦ πῶ. Ἀκουσε ἰσὺ καλὰ, ναί, ἀκουσε ἰσὺ μὲ θρησκεία, γιατί σοῦ ἰσὺ γράφω καὶ κλαίω καὶ πονῶ, γιατί μοῦ φαίνεται σὰν ἱερός. Θέλω νὰ μπῇ ὁ λόγος μου στὴν καρδιά σου, θέλω στὴν καρδιά σου νὰ μείνῃ. Κωστή, παίρνεις τὴν ψυχὴ μου μαζί σου, τὴν ψυχὴ μου ἀλά-καιρη, τ' ἀκούς; Μέσα σου τὴν παίρνεις καὶ δὲ θὰ